

ΣΠΥΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΑΣ «Τα Δέντρα κατά Μάρκο Καμπάνη» «Καθημερινή», 13 Ιανουαρίου 2012

Η έκθεση ζωγραφικής του Μάρκου Καμπάνη, στην «Αίθουσα Τέχνης Αθηνών» στη Δεξαμενή «Το μουσείο των δέντρων», αποτελεί μια καλλιτεχνική, αλλά και θεωρητική σπουδή στην ιστορία της ζωγραφικής με την πιο πλήρη σημασία του όρου. «Ανέκαθεν ζωγράφιζα δέντρα, αλλά από το 2005 άρχισα ξαφνικά να βλέπω τα δέντρα όχι εκ του φυσικού, αλλά μέσα από την ιστορία της τέχνης», εξομολογήθηκε με συστολή ο ζωγράφος, απευθυνόμενος στους φίλους, στους ομότεχνους και στους φιλότεχνους που επισκέφθηκαν την Τρίτη το βράδυ την γκαλερί για να τον ακούσουν να μιλάει για τη δουλειά του. Κάπως έτσι, λοιπόν, ξεκίνησε -όπως αναφέρει ο δημοσιογράφος Νίκος Βατόπουλος σε κείμενο του καταλόγου- «μια εκ νέου ανάγνωση μιας οικουμενικής παρακαταθήκης»: Μέσα από επισκέψεις σε μουσεία και τη μελέτη του τρόπου αναπαράστασης του δέντρου από την ελληνική αρχαιότητα και τους Ετρούσκους μέχρι τον Ντεραίν, τον Παπαλουκά και τον Μοντριάν. Εξασκούμενος στην απόδοση της γραφής (και της γραμμής) άλλων ζωγράφων («ένιωθα σαν να φοράω τα γυαλιά ενός άλλου ζωγράφου», ανέφερε στην «Κ»), ανακάλυψε αφενός απροσδόκητους συσχετισμούς και εκλεκτικές συγγένειες και αφετέρου επικεντρώθηκε στο θεμελιώδες ζήτημα της αντιγραφής ή εκ νέου δημιουργίας ενός προτύπου στην τέχνη. Έτσι ανακάλυψε ομοιότητες (π.χ. μια έμφαση στη διακοσμητική απόδοση του θέματος στην ιαπωνική τέχνη και στα έργα του Μποτιτσέλι) που τον έσπρωξαν να φέρει κοντά, σε διάλογο ή συνομιλία, φαινομενικά ή με ακαδημαϊκούς όρους, ασύνδετα έργα. Η μονοχρωματική απόδοση του θέματός του (π.χ. ενός πολύχρωμου δέντρου του Κλιμτ) με διαφορετικά υλικά από εκείνα που χρησιμοποίησε ο ζωγράφος, κυρίως δηλαδή κάρβουνα και ακρυλικά, αλλά όχι λάδια, ο Καμπάνης έκανε ένα πρώτο μεγάλο βήμα, παρακάμπτοντας τον σκόπελο μιας οιονεί φωτογραφικής απόδοσης που θα έθετε ευθέως το θέμα των ορίων της αντιγραφής. Το κυριότερο όμως χαρακτηριστικό αυτής της λεπτομερούς και λεπτεπίλεπτης σπουδής έγκειται στο γεγονός ότι δεν έμεινε μετέωρη, ούτε περιορίστηκε σε μια στείρα ταυτολογία (αντιγραφή για την αντιγραφή), αλλά ότι αποτέλεσε τη βάση της δημιουργίας ενός εντελώς προσωπικού έργου. Μια σειρά πινάκων όπου διαφορετικοί «τύποι» δέντρων συνομιλούν μεταξύ τους επιτρέποντας στον Καμπάνη να προχωρήσει την τέχνη του.